

Sygn. akt II CSK 216/20

POSTANOWIENIE

Dnia 15 października 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Pietrzykowski

w sprawie z powództwa M. G. i M. G.
przeciwko (...) Bank Spółce Akcyjnej z siedzibą w W.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 15 października 2020 r.,
na skutek skargi kasacyjnej strony pozwanej
od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 22 stycznia 2020 r., sygn. akt I ACa (...),

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2. zasądza od pozwanej na rzecz powodów kwotę 2700 (dwa tysiące siedemset) złotych tytułem kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. W niniejszej sprawie pierwsze z podniesionych zagadnień prawnych dotyczy tego, co powinno być uwzględniane przy ocenie sytuacji konsumenta, w jakiej znalazłby się, gdyby w umowie nie zawarto klauzuli abuzywnej. Standard oceny wynika już wyraźnie

z wielu orzeczeń TSUE i SN, a konkretna ocena musi być dokonywana *ad casum*. Nie ma potrzeby dalszego wyjaśniania tego abstrakcyjnego standardu. Drugie zagadnienie prawne dotyczy rozumienia zwrotu „postanowienie umowne”. Nie powinno budzić wątpliwości, i tak zresztą jest to powszechnie rozumiane, że znaczenie tego zwrotu jest szersze od wyłącznie konkretnej jednostki redakcyjnej łączącej strony umowy - obejmuje określoną treść dotyczącą konkretnego prawa lub obowiązku stron umowy, co może wymagać rekonstrukcji z wielu jednostek redakcyjnych umowy. Ponadto skarżący wskazuje na potrzebę wykładni art. 385¹ § 1 k.c. co do tego, w jaki sposób powinna być dowodzona przesłanka rażącego naruszenia interesów konsumenta. W tej kwestii istnieje już bogate orzecznictwo, a ocena zawsze musi zapadać *ad casum*, więc nie ma możliwości zaproponowania dodatkowych jednolitych standardów. Wreszcie wskazuje się potrzebę wykładni przepisów zmieniających prawo bankowe w kontekście tego, czy jeśli nowe regulacje, wyłączające stosowanie bankowych kursów walut znajdują w sprawie zastosowanie od ich wejścia w życie, wciąż klauzula waloryzacyjna może zostać uznana za niedozwoloną. W odpowiedzi na skargę kasacyjną precyzyjnie wskazano orzecznictwo Sądu Najwyższego, które problem ten już wyjaśniło. Zresztą odpowiedź na skargę też krótko i rzeczowo wskazuje na niezasadność przyjęcia skargi do rozpoznania ze względu na inne podniesione w niej okoliczności. Jest to przekonujące i o ile materia tzw. kredytów frankowych wciąż ma wiele kwestii wymagających wyjaśnienia, zapewne przez powiększony skład Sądu Najwyższego, to nie jest to jednak żaden z problemów podniesionych w tej skardze kasacyjnej i mających uzasadnić przyjęcie jej do rozpoznania.

W skardze kasacyjnej wniesionej w niniejszej sprawie nie została wykazana żadna z okoliczności wskazanych w art. 398⁹ § 1 k.p.c., dlatego Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi do rozpoznania.